

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i innych,

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2023 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego **J. S.**

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie

z 6 kwietnia 2021 r. o sygn. akt II K 234/19,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku

z 29 kwietnia 2022 r. o sygn. akt: V Ka 525/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
wobec skazanego J. S. zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 6 kwietnia 2021 r. sygn. II K 234/19 J. S., w ramach zarzucanych mu czynów został uznany za winnego popełnienia:

1. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie powołanych przepisów skazany, zaś na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. wymierzono mu

karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

2. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazany, zaś na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.w. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie powołanych przepisów skazany, zaś na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

4. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazany, zaś na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Ponadto, na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. sąd orzekł, że spośród kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach 1 i 2 wyroku, wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności orzeczona w punkcie 1 (pkt 5 wyroku); natomiast na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. orzekł, że spośród kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach 3 i 4 wyroku, wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności orzeczona w punkcie 3 (pkt 6 wyroku).

Sąd I orzekł także, iż na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. o połączeniu wymierzonych oskarżonemu w punktach od 1 do 4 wyroku jednostkowych kar pozbawiania wolności i kar grzywny i wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności tytułem kary łącznej oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych (pkt 7 wyroku);

W pkt 8 wyroku sąd orzekł wobec oskarżonego z tytułu popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 1 295 842

(jeden milion dwieście dziewięćdziesiąt pięć tysięcy osiemset czterdzieści dwa) złote, zaś w punkcie 9 na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego z tytułu popełnienia trzeciego z zarzucanych mu czynów środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 1 509 182 (jeden milion pięćset dziewięć tysięcy sto osiemdziesiąt dwa) złote.

Sąd I instancji obciążył też oskarżonego opłatą w kwocie 6 400 (sześć tysięcy czterysta) złotych oraz pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych (pkt 10 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i przez prokuratora, Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z 29 kwietnia 2022 r. sygn. V Ka 525/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt 1) oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa (pkt 2).

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku wywiódł obrońca skazanego J. S. podnosząc w niej zarzuty rażącej obrazy przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającej istotny wpływ na treść wyroku. Obrońca w kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji, jaki oczywiście bezzasadnej oraz nieuwzględnienie wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę

niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03]. Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna, nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstąpienie od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]

